

Kiša budi sve što u nama drijema

Kao mala dotrčala bih do prozora svoje sobe i propinjala se na prste samo da gledam kako pada kiša. Dugo bih tako stajala i buljila negdje u daljinu kao da se ima nešto posebno vidjeti. Katkad sam skakutala i hvatala kapljice raspršene po prozoru. Jednom sam čak mamu pitala: „Mama, kad pada kiša je li to nebo plače?“

No, to je sve bilo davno. S vremenom sam se odmakla od prozora i kiša je postala nešto obično, normalno, pa čak i bez veze za mene. Sva čarolija nekako je nestala, ni sama ne znam kako. Valjda sve s vremenom dosadi. Ne volim kišu. Dosadna je i tmurna, sva nekako nevesela. Uvijek kad poželim izaći van, ona mora padati. Onda ostajem u sobi i čekam da stane. Osjećam se kao u zatvoru. Stalno pogledavam na prozor ne bih li uočila da je kiša prestala. Ponekad se dogodi da se zagledam u nebo. Onako slučajno, buljim negdje u daljinu baš kao što sam nekad davno. I kiša primi novo značenje. Nije više dosadna i tmurna. Postane nešto posebno, nešto prekrasno. Međutim, takvih je trenutaka sve manje. Sve manje i manje gledam kišu na taj način. Tako je to. Odrasli ne vide ono što vide djeca. Odrasli ne čuju ono što čuju djeca. Odrasli ne znaju ono što znaju djeca. Vidjeli su, čuli su, znali su zaboravili. Zašto? Svi se mi trudimo odrasti što ranije, izgledati starije i ne želimo biti djetinjasti. Odrasli znači zreli. Koliko ste zapravo odrasli, tj. zreli? Djetinjaste su svađe oko gluposti. Svađate li se vi oko gluposti? Mislim da da. Djetinjasto je biti ljubomoran na braću i sestre. Jeste li vi ponekad malo ljubomorni na njih? Možda vam je teško priznati, ali mislim da jeste. Kažete da je maštanje djetinjasto? Ne bih baš rekla. I odrasli mogu maštati. Zašto ne? Nije li ponekad lijepo zagledati se u nebo i otploviti negdje daleko? Nije li ponekad lijepo promatrati kišu? Gledati tisuće kapljica kako padaju s neba i dodirujući tlo sviraju posebnu melodiju. Pokušajte. Pogledajte nebo. Gledajte. Ne vidite ništa? Nastavite gledati. Slušajte melodiju kiše. Ako budete pažljivo slušali, čut ćete melodiju svake posebne kapljice. Kada je čujete, zatvorite oči i otplovite. Možete otići kamo god želite. Moja je preporuka da otputujete u svoje djetinjstvo. Putujte. Probudite uspavane uspomene. Putujte. Otvorite zatvorena srca. Putujte. Sjetite se svega što ste zaboravili. Putujte. Putujte kamo hoćete i kad hoćete. Nitko vam ne može zabraniti. Nema granica. Vaše uspomene i sjećanja žive s vama i nitko vam ih ne može oduzeti.

Ako se brinete, jeste li dobar čovjek i ako se pitate kakvi biste trebali biti, odgovor je jednostavan. Razmislite što bi dijete koje ste bili mislilo o čovjeku koji ste postali. Ako vam treba pomoć da se prisjetite, otputujte u djetinjstvo. Dijete, koje ste bili, dat će vam odgovor, a kiša će postati predivna melodija s notama uspomena.

Azra Saltović, 8. a
OŠ „Orašje“
Orašje, Bosna i Hercegovina
Mentorica: **Nataša Zrmić**